

PERQUÈ NO VULL MAI PERDRE-VOS DE VISTA...

Maria Josep Soriano

Mestra d'educació infantil a Sagunt

Assessora de valencià 1996-98

Recordar la meua situació 10 anys enrere, quan estava lligada escolar i personalment al col·legi Gabriel Miró, no és fàcil. Però si em centre en les persones de Jaume i Antònia, no sols és fàcil sino gratificant. Perquè ells, van acollir a una assessora de valencià primerenca, que a més, no coneixia la comarca, com a una companya més en la tempestuosa travessia que era i és, fer escola en valencià.

El col·legi Gabriel Miró no era sols la meua seu, era la nau on reposava després de recórrer les escoles de la comarca, era el lloc on m'esperava una paraula animosa, una conversa encoratjadora i una somriure còmplice que amagava un subtil acte de rebel·lia. I així, em retornava el desig de fer escola, de fer país en valencià perquè els sabia allí.

Vaig aprendre moltes coses d'eixos mestres que lluitaven contra els elements i "elementes" que sorgien de la nostra pròpia terra. Vaig ser testimoni de com xiquets nouvinguts de països europeus, es matriculaven en valencià, afavorint la integració lingüística, molt abans de que això siga un esdeveniment generalitzat en les escoles del nostre país. Vaig assistir als inicis de la informàtica escolar (els xiquets anaven a la sala d'ordinadors!); als projectes innovadors que sempre tenien a l'alumnat com a valor principal; al festiu goig de les trobades per la llengua i a la fita educativa que suposà la immersió lingüística (visita d'Artigal inclosa).

Sí, tinguí molta sort perquè sempre els tenia al costat en la part més dura de la meua tasca (Consell escolar municipal, xerrada de matriculació, tornada de Conselleria...)

I ara sé que ha valgut la pena. Per això, igual que retorne a la Marina Alta perquè és rebonica i l'estime, retorna el meu pensament, de tant en tant, al col·legi Gabriel Miró i els pregunte "que hi feu de nou?" perquè no vull mai perdre-vos de vista.

Felicitats de tot cor!